Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 217. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 7-го ЖОВТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, OCTOBER 7, 1978 No. 217. VOL. LXXXV.

„ЩОБ УСІ БУЛИ ОДНО"

ПРЕСОВИЙ КОМУНІКАТ СКВУ

До Українців у Вільному Світі

Шановні Громадяни!

У січні цього року проминуло 60 літ від проголошення Четвертого Універсалу в Києві і створення Української Народної Республіки. В листопаді цього року буде 60-ліття Листопадового Чину — встановлення на Західньо-Українських Землях в Галичині й Буковині Державного Уряду Західньої Области Української Народної Республіки.

У ці 60-річчя історичних подій в днях 23-26 листопада 1978 року відбудеться у Ню Йорку Третій Світовий Конгрес Вільних Українців. Це буде велика маніфестація нашої спільноти у вільному світі, як вияв односта, як вияв волі й рішучости продовжувати визвольну боротьбу за незалежну, Самостійну Соборну Україну, за право людини бути вільною від страху, злиднів, від переслідувань за національні, релігійні й політичні переконання, що їх терпить поневолений московсько-большевицьким окупантом нарід в Україні.

Спрямуймо всю нашу моральну силу й наші намагання: „В Обороні Прав України — За Деколонізацію СССР". Під таким аспектом проходитимуть наради Третього Світового Конгресу Вільних Українців.

Президія Секретаріяту СКВУ закликає нашу організовану громаду у вільному світі докласти всіх зусиль, щоб на Третьому Конгресі всі наші церкви, громадські, крайові, міжкрайові і центральні репрезентації були заступлені своїми умандатованими делегатами.

Українську громаду у вільному світі просимо зложити пожертви на фонд СКВУ, бо лише за її фінансовою допомогою Президія СКВУ веде вже понад 10 років свою діяльність і приготовляє Третій Конгрес в рамках 100 000 дол. бюджету.

Найголовніші завдання Світового Конгресу Вільних Українців і його Секретаріяту є:

1. Давати всяку можливу допомогу українському народові в його боротьбі за волю й державну незалежність.

2. Робити заходи й вести широку інформацію на міжнародному терені, щоб в Україні нарід користав з Універсальної Декларації Прав Людини.

3. Провадити працю за збереження української національної ідентичности у вільному світі й плекати українську мову, культуру, традиції.

4. Координувати суспільно-громадську працю українських громад у всіх країнах поселення і дбати про одність вияву нашої громадської думки.

Світовий Конгрес Вільних Українців має бути загальною мобілізацією нашої внутрішньої настанови, нашої віри в слушність української визвольної боротьби, нашого хотіння зберегти у вільному світі нашу українську духовість, зокрема допомогти всіма можливими засобами нашим братам і сестрам, які в Україні змагаються з московським окупантом, щоб визволитися з ярма неволі.

Стоїмо на фронті боротьби за найкращі ідеали народів, за свободу думки й слова, за свободу релігійних і політичних переконань — в той час, коли найкращі з нашого народу в Україні жертвують своїм життям і здоров'ям в обороні фундаментальних прав людини.

Чи ж можемо бути байдужими?!

Московський окупант в Україні продовжує переслідування народу і за саму відвагу домагань здійснення прав, загарантованих самою совєтською конституцією, запроторює людей в тюрми, в божевільні й концентраційні табори. Окупант продовжує русифікаторський натиск.

Доля накладає на нас — двомільйонну українську спільноту у вільному світі — заговорити вільними устами в ім'я правди в змаганні до волі нашого народу в Україні.

Від гетьмана Івана Мазепи почерез наші новітні визвольні змагання Україна кличе нас до спільної дії в єдності.

Вслухайтеся у цей могутній заклик сучасної України, щоб „УСІ БУЛИ ОДНО".

У великих речах, в боротьбі народу за волю, не може бути невтральних, а в теперішню пору йдеться про змаг народу за свободу.

Наші вороги неправдою, брехнею і підступом просочують свої затії, щоб нас роз'єднати, послабити нашу любов і нашу віру в слушність визвольної боротьби. Не витрачаймо енергії й часу на маловажні справи, а зосередьмо всі наші сили на великі діла, на великий змаг.

Великий осяг скріплює приспану національну енергію, гордість і віру у власні сили народу.

В цей критичний час положення українського народу накладає на нас обов'язок виявити нашу зрілість, нашу мудрість і наше національне почування. Мусимо бути свідомими нашої відповідальности за майбутнє й виконувати свій обов'язок супроти рідного народу.

В Україні найкращі з народу приносять себе в жертву за відвічні права, дані людині Богом. Над ними окупант проводить жорстокі, безправні засуди. Розбудім у собі завзяття, віру й відданість потребам українського народу, бо на сторінках історії буде записана лише наша активність, наша творчість, наша допомога в змаганні народу до волі.

Станьмо перед маєстатом УКРАЇНИ й скажім самі перед своєю совістю, що ми для неї зробили!

Президія Секретаріяту СКВУ

У городі Білого Дому переловлено озброєного мужчину

Вашінгтон. — Минулого вівтірка, 3-го жовтня, озброєний ножем 35-річний Антоні П. Генрі з Дейтону, Огайо, переліз через огорожу Білого Дому в саме полудне і коли вартові та поліціянти старались затримати його, поранив двох з них. А. Генрі був зодягнений в білий одяг „карате", тобто оборонного спорту, який поширився по світі з країн Далекого Сходу, і свідки стверджують, що Генрі виявився досить спритним у цьому спорті. Поліція все таки його схопила.

У ВАШІНҐТОНІ ВІДБУЛАСЯ АКЦІЯ УККА І УНС В ОБОРОНІ ПРАВ В УКРАЇНІ

Вашінгтон. — У четвер, 5-го жовтня, в столиці країни відбулася успішна одноденна акція української громади, що її спільно спонзорували Український Конгресовий Комітет Америки і Український Народний Союз, в обороні національних, політичних, релігійних і загальнолюдських прав людини.

Акція включала зустріч українських громадян протягом цілого дня з їхніми сенаторами і конгресменами, під час яких поінформовано законодавців про порушення всіх прав урядом СССР, передано їм матеріяли про історію України, про переслідування і русифікаційну політику Москви, а також українські громадяни з різних стейтів і міст ЗСА закликали своїх законодавців до негайних і конкретних протизаходів в обороні українського народу, культури і українських політичних в'язнів. Від 5-ої до 8-ої год. вечора в Капітолю в кімнаті Сенату 207 відбулося прийняття-зустріч із сенаторами і членами Палати Репрезентантів, господарями якої були республіканський сенатор Роберт Дол із Кензасу, кандидат на віцепрезидента у 1976-му році, та демократичний сенатор Денієль П. Мойніген із Ню Йорку, колишній амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй.

На прийнятті-зустрічі, про яку обширніший репортаж буде поміщений у наступному числі „Свободи", був офіційний представник Білого Дому, понад 50 членів Конгресу, а крім того, ряд асистентів законодавців, які не змогли особисто прибути на зустріч, екзекутивні урядовці та активісти УККА і УНСоюзу, багато українців із різних стейтів і міст ЗСА, представники інших етнічних груп, зокрема поневолених народів Східньої Европи, кореспонденти газет, журналів і радіостанцій. Крім головних промов генерала Петра Григоренка, члена правозахисного руху в Україні і цілому СССР, та д-ра Лева Добрянського, президента УККА, виголосили теж промови сенатори та конгресмени, тавруючи порушення прав людини Совєтським Союзом і висловлюючи свою підтримку для правозахисного руху і для українських політв'язнів.

Члени уряду Родезії таки одержали візи на відвідини ЗСА

Вашінгтон. — Минулої середи, 4-го жовтня, Державний департамент повідомив, що дозволив видати в'їздні візи членам тимчасового уряду Родезії, до якого входять білий прем'єр Іян Смит і три лідери поміркованих фракцій чорної більшости, які одержали запрошення від 27-ох членів Сенату ЗСА прибути з візитою до Америки.

Хоча І. Смит, єпископ Абель Музорева, пастор Ндабанінджі Сітголе та племінний ватажок Джеремая Чірау ще 20-го вересня звернулися до американських чинників в справі віз, то Державний департамент зволікав цю справу, бо ЗСА не визнають тимчасового уряду з уваги на те, що в ньому не беруть участи представники радикального „Патріотичного Фронту", який веде збройну боротьбу проти того уряду.

Коментатори твердять, що уряд ЗСА спершу хотів відмовити в'їздні візи для Смита та інших членів родезійського уряду. Але коли серед американського загалу і в Конгресі ЗСА почало зростати поважне невдоволення, бо, як підкреслив республіканський сенатор С. І. Гаякава з Каліфорнії, лідери „Патріотичного Фронту", який має підтримку Совєтського Союзу і Куби і який веде терористичну діяльність на території Родезії, вже кількакратно приїжджали до ЗСА без жадних клопотів, то Державний департамент остаточно вирішив таки видати візи членам тимчасового уряду, зазначуючи однак, що це не означає, що ЗСА визнають леґітимність того уряду.

Речник Державного департаменту заявив, що уряд президента Джіммі Картера надіється, що приїзд Смита і його колеґ „причиниться до припинення війни в Родезії" і справедливої розв'язки довготривалого конфлікту в тій країні. Тимчасовий уряд зобов'язався довести до перебрання влади чорною більшістю на початку наступного року, але „Патріотичний Фронт" твердить, що обіцянки і пляни того уряду — це „обман", який нібито має запевнити дальше панування білої меншости.

Припускають, що Смит і Сітголе прибудуть до ЗСА в кінці цього тижня, а два інші члени родезійського уряду мали б прибути дещо пізніше.

Білл Бредлі, кандидат на сенатора, зустрінувся з українцями Ню Джерзі

Українські активісти під час зустрічі з Б. Бредлі (п'ятий справа)

Юнійон, Н. Дж. — У неділю, 1-го жовтня, в ранішніх годинах, Білл Бредлі, кандидат Демократичної партії на сенатора з Ню Джерзі, зустрінувся із групою українських активістів та зайняв становище до ряду йому поставлених питань, які лежать в площині особливого зацікавлення української та інших етнічних груп стейту. Раніше, українська група передала Б. Бредлі меморандум, спрепарований Богданом Витвицьким, який є одним із дорадників кандидата.

У меморандумі наголошено два основні питання: справу оборони людських і

(Закінчення на стор. 4)

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ПОГРОЖУЄ ОБМЕЖЕННЯМ СПІВПРАЦІ З СССР

Вашінгтон. — Речники Державного департаменту заявили в середу, 4-го жовтня ц. р., що переслідування дисидентів і непошанування прав людини в Совєтському Союзі може довести до обмеження наукової співпраці між ЗСА і СССР, якщо ця справа не поліпшиться в найближчому майбутньому.

Атмосфера, яка витворилась останньо і негативна реакція совєтського уряду на висловлену турботу американського уряду в обороні людських прав в комуністичних державах, — заявили речники Білого Дому, — не заповідає нічого доброго і не стимулюватиме дальшого поширення культурної й наукової співпраці між обидвома країнами.

Один із заступників державного секретаря Томас Пікерінґ заявив на переслуханні у Конгресовій підкомісії, що совєтська еміґраційна політика і засуди совєтських науковців на довгоречинцеві терміни ув'язнення, вже починає викликати негативну реакцію серед американських науковців, наукових установ і в суспільства взагалі. Пікерінґ при тому пригадав рішення президента Картера з липня ц. р. у цій справі і відкликання поїздки до Москви свого дорадника в наукових справах, Френка Пресса і його співробітників. З того часу, — заявив Пікерінґ, — тільки поодинокі науковці відвідували СССР і їхні поїздки розглядав Державний департамент індивідуально.

Філіп Гендлер, президент Крайової Академії Наук, висловив перед цією Конґресовою комісією турботу відносно сповільнення жидівської еміґрації і неполагодження совєтським урядом навіть таких випадків, які вважалися вже майже полагодженими. Він також підкреслив, що наукові праці жидівських вчених масово зникають з бібліотек, зокрема університетських.

„Для мене є дуже важливим, — заявив проф. Гендлер, — щоб науковці в Совєтському Союзі могли також дихати свіжим повітрям Заходу". Гендлер при тому відмітив, що він особисто вже кільканадцять разів перестерігав уряд СССР, що послідовне нищення і переслідування дисидентів, утиски в ділянці людських прав, незаконні ув'язнювання культурних діячів, викличуть негативну реакцію на Заході, а зокрема в ЗСА, де уряд президента Картера дуже цікавиться правами людини у цілому світі.

Ситуація в Нікараґуа поправляється

Манаґуа, Нікараґуа. — Президент Нікараґуа Анастасіо Сомоза пообіцяв в четвер, 5-го жовтня ц. р. представникам міжнародної комісії людських прав, що він співпрацюватиме з тією комісією, яка досліджуватиме порушення прав людини в Нікараґуа на вимогу Організації Американських Держав, але тільки під умовою, що комісія не буде вмішуватися до внутрішніх справ нікараґуанського уряду і його справ.

„Ви можете розслідувати порушення прав людини без порушення нашої суверенности", — підкреслив Сомоза шістьом членам міжнародної комісії до якої входить також представник ЗСА Том Ферер.

„Все, що сказав нам президент Сомоза, — заявив один з членів комісії, — немає для нас практичного значення, бо він застеріг собі право вмішуватись у нашу працю: дивіться, але не рушайте". Такі передумови дуже комплікують працю комісії і вона ледви чи вив'яжеться зі свого завдання.

Політичні коментатори вважають, що існують деякі вигляди на позитивне полагодження конфлікту в Нікараґуа, бо уряд Сомози є згідний піти на деякі поступки, від яких він раніше відмовлявся.

Відновлено видавання газети „Ню Йорк Пост"

Ню Йорк. — У четвер, 5-го жовтня ц. р., появився „Ню Йорк Пост" у своєму першому виданні після майже двохмісячного страйку юнії друкарів.

Усі три нюйоркські газети — „Ню Йорк Таймс", „Дейлі Нюз", „Ню Йорк Пост" — перестали появлятися від 9-го серпня цього року, коли спілка друкарів проголосила загальний страйк тому, що не могла погодитися з видавцями трьох згаданих часописів, які плянували зменшити кількість затруднених друкарів і не погоджувалися з запропонованою профспілкою друкарів підвишкою в заробітних платнях.

Видавці газет „Ню Йорк Таймс" і „Дейлі Нюз" були заскочені маневром Руперта Мирдака, видавця „Ню Йорк Пост", який нарушив „фронт солідарности" з іншими нюйоркськими газетами і заключив окремий договір з робітничими юніями. До речі, Р. Мирдак повторив той самий крок, до якого удалася видавниця газети Дороті Шіфф в 1962 році під час страйку друкарів, який тривав 114 днів. Цей крок Мирдака надає його газеті значну перевагу над двома іншими нюйоркськими газетами, так як „Ню Йорк Пост" буде одинокою великою щоденною газетою на протязі деякого часу в Ню Йорку.

Переговори між робітничою спілкою друкарів і видавцями „Ню Йорк Тайм-с-у" і „Дейлі Нюз-у" відновилися і проходять дуже інтенсивно. Надіються, що в скорому часі дійде до згоди поміж юнією друкарів і видавцями двох нюйоркських газет та приведе до остаточного закінчення страйку.

РОБІТНИЧУ КЛЯСУ СССР ЗВЕЛИ ДО СТАНОВИЩА РАБІВ — ПИШЕ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — У самвидаві СССР поширюється звернення українського робітника Василя Стасіва до робітників ЗСА. Воно написано виключно з позицій представника робітничої кляси, в ньому немає ніяких вказівок на національне поневолення українського та інших неросійських народів. Стасів теж послуговується панівною в СССР фразеологією офіційних кол про т. зв. радянський народ. Проте його характеристика совєтської системи поневолення людини, зокрема робітництва, дуже вимовна.

Передаємо це звернення у перекладі з російської мови.

„У цьому листі я буду говорити просто і щиро; буду говорити від себе і від імени моїх однодумців, тим самим висловлюючи переконання тої частини робітничої кляси Радянського Союзу, яка не тільки прокинулася вже з ідейно-політичного одурманення, і яка шукає самовизначення і самовиявлення.

Гадаю, що вже настав час на таку розмову.

Усім відомо, що сьогоднішній мир, якщо не цілком, то дуже близько став перед дилемою: To be or not to be — перед альтернативою, яка безпосередньо відноситься до кожної людини окремо і до всього людства. У ході рішення цієї ґлобальної альтернативи визначне місце, можливо й головне місце належиться американському і радянському народам, від взаємовідносин яких буде залежати майбутність нашої пляннети.

Крім того, робітництво США і Радянського Союзу мають за совою великий досвід, обмін яким може мати серйозний вплив на розвиток світових подій.

Ми (радянські робітники) можемо і повинні у вас (американських робітників) повчитися що і як треба робити, себто, якими методами боротися за наявне підвищення свого матеріяльного й духовного добробуту.

Ви ж можете у нас повчитися, як і чого не треба робити, себто до чого можуть допровадити надмірні політичні тенденції в робітничому русі і як дорого за все це приходиться платити, в першу чергу робітництву.

На жаль, існуючий в нашій країні режим і всі його платні і безплатні прихильники за кордоном робили і роблять усе можливе (дезінформація, фальсифікація, брехня, наклепи, шантаж і под.), щоб представити наш досвід у викривленому вигляді, розуміючи, що пізнання його правдивої суті відкриває багатьом очі на т. зв. „розвинуту форму соціялізму в СРСР". Немає підстав сподіватися, що радянське керівництво і його пропаґандивна машина не буде у майбутньому користуватися тими ж методами впливу на суспільство світу, не буде й далі ставити перешкоди, щоб встановити прямий і безпосередній обмін досвідом між нашими народами.

На чому ж полягає наш досвід у світлі пробудження свідомости радянського робітника?

Я дозволю собі, не аналізуючи всіх аспектів нашого дійсного колосального досвіду, зупинитися на його головних, істотних питаннях.

Передреволюційна історія Росії вказує, що російський робітничий рух мав, якщо не в загальних маштабах, то бодай в основному, політичний характер, до чого причинилися політичні партії, які намагалися використати робітничу клясу для своїх чисто політичних інтересів.

Як правило, профспілкові організації були засновувані партійними функціонерами, або під їх безпосереднім керівництвом. Політико-демагогічна хвиля поклала зашморг на незалежність профспілкового руху тодішньої Росії у самому його зародку.

Найяскравіше й найвиразніше виявилося це в більшовизмі: в його концепціях „соціялістичної революції", „держави диктатури пролетаріяту", в його практичній діяльності. Згідно з цими концепціями, робітнича кляса розглядається, як фізична сила, здібна дати більшовицькій партії владу і тому профспілкові рухи оцінюються як політичний додаток. Робітництву настирливо накидали думку, що тільки „соціялістична революція" і „держава диктатури пролетаріяту" здібні вирішувати економічні й інші, нерозв'язані капіталізмом, про-

(Закінчення на стор. 3)

Тільки 44 держави можна вважати вільними — заявляє Фрідом Гавз

Ню Йорк, Н. Й. — Свободою втішається тільки маленька частинка людей на Землі, — заявляють дослідники Фрідом Гавзу, неурядової і неприбуткової дослідної установи, що займається розвитком громадських й політичних прав в поодиноких країнах.

Науковці Фрідом Гавзу опублікували свої досліди в книжці-звіті, яка появилася на книжковому ринку у вересні ц. р. У книжці п. з. „Свобода у світі" стверджується, що тільки 44 країни можна вважати повністю вільними, 163 підневільними з тоталітарними режимами і 46 частинно вільними. Згідно з опінією авторів книжки в багатьох країнах світу не шануються цілковито людські права, немає індивідуальної і політичної свободи, переслідується політичних опонентів. На цій підставі дослідники Фрідом Гавзу робили свої висновки: наприклад, вони вважають, що Еспанія користується свободою подібною до Туреччини, але вона є вільнішою від Єгипту і менше вільною від Франції; Японія є такою ж вільною, як Західня Німеччина, вільнішою як Італія, але менш вільною від Великої Британії.

Мапа свободи: позначені білим країни є вільними, кратковaним — півсвобідні, а чорним підневільні.

Якщо йдеться про громадянські права, то під увагу бралися справи медичного забезпечення, відсоток безробіття, зебезпечення населення харчами й іншими продуктами першої потреби, розподіл помешкань і поширення виховних установ, до яких дослідники зараховують також початкові, середні і високі школи.

Видавці книжки признаються, що тяжко устійнювати різницю між економічною системою країни і свободою в загальному, але це відноситься тільки до демократичних країн світу. В соціялістичних країнах не може бути мови про індивідуальну свободу, бо майже в усіх тих країнах панують тоталітарні режими і однопартійність. В капіталістичній системі люди можуть бути вільні, або ні, але в комуністичних цього випадку не може бути.

Політичні коментатори і дослідники вважають, що кожнорічне видання Фрідом Гавзу є цінним набутком, бо воно дає уяву не тільки для політично заавансованих осіб, але також для пересічного громадянина, який цікавиться проблемами світу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наші завдання

У цьогорічному сезоні нашій громаді прийдеться полагодити багато нових і чимало старих справ і тому нам варто застановитися над найголовнішими завданнями, які очікують нашу спільноту, бо добре оплянування діяльности запевняє її успіх.

До найважливіших справ треба зарахувати підготову до наступного III Світового Конгресу Вільних Українців, який має відбутися в кінці листопада в Ню Йорку. Самозрозуміло, що загальною підготовою, програмою та переведенням самого Конґресу займеться його провід і організатори, але ці заходи можуть бути зайвими, якщо ми, українська громада, не включимося в акцію фінансової допомоги для відповідного переведення цього Конґресу. Збіркова акція вже почалася і триватиме до кінця жовтня. Наші щедрі грошові пожертви не тільки запевнять успішне переведення самого Конґресу, але також запевнять успіх великих і благородних цілей, що їх поставив перед собою Світовий Конґрес Вільних Українців.

Крім того, ми, українська громада в країнах поселення, повинні в час вибрати чи призначити відповідних делеґатів на III СКВУ, вчасно зареєструвати їх і вказати їм, чого ми бажаємо і сподіваємося від цього Конґресу.

Інше преважливе завдання — це наше дальше активне зацікавлення і дальша якнайактивніша оборона жертв окупаційного комуно-московського режиму в Україні, політичних в'язнів і оборонців національних, політичних, релігійних і загальнолюдських прав українського народу. Це завдання не належить тільки до Світового Конґресу Вільних Українців, найвищої репрезентації українських поселенців у вільному світі, а до всіх наших організацій і до кожного з нас окремо. Ми, українці на поселеннях, мусимо скріпити акцію в обороні українських політв'язнів і вимагати від своїх урядів і парляментаристів інтервенції в їхніх справах. Нам конечно потрібно більше таких акцій, як зустріч української громади з членами обох Палат Конґресу, яка відбулася в четвер, 5-го жовтня, що її спонзорували Український Конґресовий Комітет Америки і Український Народний Союз.

Треба підкреслити, що разом з обороною українських політичних в'язнів ми мусимо посилити нашу оборону української мови, культури, оборону самого українського народу в обличчі загрози з боку народовбивчої Москви, яка завзялася знищити всі неросійські народи шляхом „зближення і злиття націй в єдиний радянський народ", а фактично в один російський нарід.

Мусимо рівнож прикласти більше уваги розвиткові і справам наших громад у країнах поселення, ніж ми це досі робили. До найважливіших справ треба зарахувати вписи наших дітей до українських щілоденних парафіяльних шкіл, суботніх чи п'ятницевих шкіл українознавства та вписи нашої молоді на українознавчі курси і предмети в університетах і коледжах. Самозрозуміло, що це в першу чергу відповідальність батьків шкільної молоді та самих студентів, але тією справою повинно зацікавитися ціле наше суспільство. Не будемо тут входити в питання потреби і користей цих шкіл і курсів, бо про це тнедавно писалось на цьому місці. Але треба відмітити, що участь нашої молоді в українознавчих програмах на університетах до великої міри залежатиме від того, чи в своїх юних роках наші дівчата і хлопці ходитимуть до українських садочків, українських парафіяльних і суботніх шкіл.

Вищезгадані преважливі справи не тільки повинні постійно бути в наших думках, але в цьогорічному сезоні ми повинні активно взятися до переведення в життя всіх намічених цілей.

Василь Маркусь

НЕСПОДІВАНО ПЕРЕРВАНИЙ ПОНТИФІКАТ

Стаття, яку пишемо, мала мати інший характер. Після одномісячного щасливого започаткування понтифікату Папи Павла Івана I автор збирався висловити кілька думок на тему: „Новий Папа і ми". Сьогодні поширилася в етері несподівана вістка, що її спочатку годі було повірити: Вселенський Архиєрей упокоївся в Бозі після всього тільки 34 днів свого багатонадійного правління.

Першим враженням від цієї неймовірної вістки був самозрозумілий шок. Щойно вибраний, лагідний, безпосередній і енерґійний „народний Папа", не живе... Мало котрий з Вселенських Архиєреїв у так короткому часі здобув стільки прихильности й популярности не лише в католицькому світі, але й взагалі серед людей доброї волі. Суспільна опінія, віруючі християни і особливо католики тужили дуже за Папою стилю й особистости святої пам'яті Івана Павла. Саме та комбінація прикмет двох попередніх великих Папів, на вигляд, протилежних характерів, й відчувалася так потрібною тепер для керування долею Вселенської Церкви. Божий люд відчув спонтанно й щиро, що тип духовного Пастира, репрезентований Кардиналом Альбіно Лучіяні, Венеційським Патріярхом, є так дуже на потребу Христовій Церкві у наші складні часи.

І оця постать, що швидко завоювала симпатії всіх та розпочала з великими надіями свій понтифікат, так швидко й відійшла від нас з волі Проведіння. З'явився Папа Іван Павло I на церковному небозводі, наче „блискучий метеор", і несподівано помер.

Є в цій смерті багато символіки,крім нерозгаданих Божих плянів. Може тому, що цей Папа став швидко таким улюбленцем людей усіх прошарків, спраглих справжнього батьківського проводу й авторитету та душпастирських чеснот, може в обличчі труднощів, задля яких не могли бути задоволені усі наші сподівання, Всевишній відкликав його, щоб залишити нам світлу постать, яскравий приклад Вселенського Архиєрея, незатемнений труднощами, невдачами й людськими розчаруваннями. Спільноти й генерації потребують як джерело свого постійного відновлення якраз таких зразків, прикладів, духовних маяків, яким був святої пам'яті Папа Іван Павло I.

А може є це моментом для кардиналів в час нового конкляве й для усіх нас, що будемо очікувати його вислідів та молитись за нове надхнення кардинальського збору Святим Духом, щоб ми всі і ціла Церкви вміли доцінити Божий дар в особі Івана Павла I й міцно бажали вибрати гідного наслідника. Може також місією Покійного Папи було лиш вказати інший шлях керування Церквою, дати відчути нову атмосферу, стиль і безпосередній людський підхід, що так захопили усіх, а вже іншим судитиметься роля це продовжувати й удосконалювати. Було б великою ласкою Неба, коли б кардинали-електори відчули волю Отця Небесного і діяли згідно з його велінням.

* * *

У заплянованій давніше статті автор бажав вказати на ті мінімальні, але так вимовні зв'язки, які Покійний Папа Іван Павло I мав з нашою Помісною Церквою, зокрема з її Первоієрархом, Блаженнішим Патріярхом Йосифом. Бажалося також вказати на ті труднощі, на які наша Церква наразилася в зустрічі з адміністрацією Апостольської Столиці, та як вони могли б були розв'язані. Тепер приходиться говорити про першу справу лише як про згадку в некролозі, а про друге, як про несповнені аґенди недовершеного понтифікату, що далі залишаються дійсними.

Можливо, що Кардинал Лучіяні, ще як єпископ чи теолог у семінарії або ще і як скромний душпастир, мав уже у своїх молодших роках якесь зацікавлення проблемами нашої й інших східніх Церков, як також ближче знайомство з положенням Церков під комунізмом. Цього ми не знаємо тепер, і хіба його архіви й особисті спогади людей, близьких до нього, це розкриють. Але ми знаємо про чудовий пам'ятний епізод зустрічі Венеційського Патріярха з Патріярхом Йосифом і про його прихильне ставлення до нашого Блаженнішого Отця. Варто нагадати цей епізод за „Вістями з Риму" (ч. 20-24, 13-го листопада 1975).

У кінці вересня 1975 р. Блаженніший Патріярх Йосиф побував у Равені і Північній Італії. До Равенни його запросили як почесного гостя на II-ій Міжнародний Конґрес Товариства права Східніх Церков. Побувши кілька днів на конґресі та відвідавши старовинне мистецтво Равенни як гість місцевого архиєпископа Бальдассарі, наш Блаженніший поїхав 26-го вересня до Венеції на запрошення Кардинала Альбіно Лучіяні. Як подають „Вісті з Риму", у Венеції на Піяцца Рома чекав нашого Блаженнішого Патріярх Венеції і пароплавом завіз до своєї палати біля Базиліки св. Марка. Три дні пробув наш Патріярх гостем майбутнього Папи. Цю нагоду використав він для відвідин усіх важливіших пам'яток і святинь Венеції та деяких видатних релігійно-культурних осередків поблизу її.

На острові св. Юрія відвідав Патріярх Йосиф Бенедиктинський манастир з його цінним архівом. 28-го вересня наш Блаженніший у супроводі Кардинала Лучіяні побував у вірменському манастирі Мехтаристів на острові св. Лазара, де існує також вартісний архів вірменських стародруків і рукописів. Побував Блаженніший і в славному Мурано та Турчелльо, що колись були осідком єпископства, ідучи так слідами кардинала Віссаріона, цього патріярха в екзилю, що подарував свою бібліотеку Венеції і тим причинився до кращого взаємопізнання Сходу і Заходу.

24-го вересня кардинал Лучіяні прощав свого гостя у Венеції, але у своїй люб'язності допровадив його автом аж до Флоренції, де наш Патріярх зупинився ще на кілька днів. Напевно два кардинили- патріярхи мали багато нагод до розмов і обміну думок на різні теми. Вони себе добре розуміли й пізнали і, найправдоподібніше, відчули до себе обопільну прихильність. Але єднало їх одне спільне: щира турбота за повірене їм стадо, і це є тим вирішальним, що визначує ставлення до всього іншого.

Які були пізніші контакти між двома князями Церкви, — не знаємо. Блаженніший зберігав приємний спогад з цих відвідин, що було також напевно й у випадку Кардинала Лучіяні.

Від очевидців знаємо, що в час поминальної Літургії за покійного Папу Павла VI Кардинал Лучіяні, що співслужив з усіми латинськими кардиналами, вийшов з ряду у процесії кардиналів і єдиний підійшов до нашого Блаженнішого (що не служив, лиш сидів у першому ряді почесних гостей), і з ним сердечно привітався. Після вибору Кардинала Лучіяні на Папу і в час його врочистого введення в уряд Вселенського Архиєрея, коли йому складали поклін усі кардинали-електори, останнім підійшов до нього наш Блаженніший Патріярх. Новий Вселенський Архиєрей Іван Павло I був, видимо зворушений цим несподіваним жестом (бож наш Блаженніший не був між електорами!).

Чи були ще якісь інші контакти між Патріярхом Йосифом і Святішим Отцем Іваном Павлом I, покищо не знаємо. Відомо тільки, що Патріярх Йосиф готувався до авдієнції на чолі нашого єпископату, що мав зібратися в половині жовтня на свої синодальні наради. На жаль, цієї сподівано історичної авдієнції, бо очікувалося участи чи не всіх Владик, історія вже не запише.

* * *

Крім біжучих наболілих питань у нашій Церкві, Синод українських Владик мав спеціяльно зайнятися опрацюванням загальної програми святкування нашого Міленіюма Хрищення Руси-України. Але цілком певно, на авдієнції й у відповідних письмових документах український єпископат запропонував Папі й засадничі справи нашої Церкви сьогодні.

Без того, щоб бути втаємниченим у пляни Патріярха чи в кореспонденцію між Патріяршою канцелярією і Владиками, обізнаний український мирян знає добре, які проб-

(Закінчення на стор. 3)

„САНТА КЛОС" У ВИШИВАНІЙ СОРОЧЦІ

До Різдвяних Свят ще досить далеко, а вже по великих крамницях метушаться клоуни в червоних одягах з довжелезними сивими бородами. Це „Санта Клос" — спотворений образ нашого маєстатичного Святого Миколая, котрий у рідному краю роздавав дарунки чемним дітям у навечір'я свята Миколая.

Все те минулося — святочний настрій приготування до свят, нетерпеливе і тривожне очікування — дарунки на свято Миколая і під різдвяну ялинку. Одно залишилося і то у значно поширеному об'ємі — святочні дарунки — всім, від найменшого до найстаршого, не тільки в родині, але й приятелям, добрим знайомим, а деколи товаришам праці чи навіть „босам". Немалий це клопіт придумати, який для кожного підібрати дарунок, до того ще в межах фінансової спроможности.

Зате для крамарів, для „бізнесу", це благословенний час великих торгів і прибутків, бо ціни на той час сезону звичайно підвищені. По святах ціни обнижуються, починаються випродажі, що потроху використовують ті наші громадяни, що святкують за старим календарем. Треба пригадати, що дуже гарні та корисні подарунки можна знайти не доконче у різних великих універсальних крамницях, а у наших таки українських крамницях, книгарнях, видавництвах, виробничих варстатах.

Перша річ — книжки: починаючи з гарно ілюстрованих видань для дітей, є у досить великому виборі, до книжок для молоді, котрих є, на жаль, менше, аж до книжок для дорослих, котрих є доволі багато. Передплата часописів і журналів теж добрий подарунок. Дальше ідуть українські грамофонні платівки, котрих є чимало, включно з модерними, що ними так любується молодь. Є картини наших мистців і дешеві копії, дереворити тощо. Є дуже добрі зразки прикладного мистецтва — різьби в дереві, касетки, тарілки тощо; вишивані подушечки, рушники, скатерті, сорочки та інші вишиванки; килими й дуже великий вибір кераміки. На жаль, немає у нас виробництва дитячих іграшок з українськими мотивами (приміром, українські жовніри, козаки, селяни, ляльки в українських народних чи історичних строях тощо).

Треба оминати масові совєтські безвартісні вироби, що підшиваються під гуцульську різьбу, всякі „сувеніри", що їх напихають за дорогі гроші нашим туристам та котрі в інший спосіб продістаються на наш ринок.

Для заспокоєння цього роздмуханого комерсантами звичаю святочних подарунків, американці витрачають великі гроші, особливо у кого численна родина чи великий круг приятелів. Щоби допомогти людям призбирати гроші на святочні витрати, американські банки завели т. зв. „Крістмас клабс". Учасники таких клюбів складають щотижня умовлену дрібну суму: один, два чи п'ять долярів, щоб перед святами, з початком листопада одержати чек на наскладану таким чином суму. Банкам це дуже оплачувалося, бо від тих грошей не виплачували відсотків і щойно недавно почали давати невеликі відсотки.

Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" у Ню Йорку розпочала такий „Різдвяний Клюб" для своїх членів в листопаді минулого року, з тою різницею, що члени одержують від тих дрібних ощадностей такі самі відсотки, як і від звичайних ощадностей, тобто 6,25 відсотка річно з чвертьрічним дописанням до капіталу. Це на один відсоток більше ніж платять щадничі банки і на один і чверть відсотка більше від комерційних банків. Протягом жовтня кооператива виплачує членам „Різдвяного Клюбу" наскладані ощадності і рівночасно розпочинає новий „Різдвяний Клюб" по 1, 2, 5 і 10 дол. тижнево. Так само можна складати на вакаційний клюб.

Коли вже приймаємо в наш дім „Санта Клоса", то одягнім його в українську вишивану сорочку. З того буде користь цілій нашій громаді.

Р. Р.

З НАШИХ БУДНІВ

ЗАСЛУЖЕНА ЗЕМЛЯЧКА

Я ніколи цього не передбачав і не сподівався, що на Львівському Ювілейному Гімназійному З'їзді прийдеться мені назбирати стільки привітів, побажань та інших зичливих слів для моєї дорогої землячки з Бібрецького повіту, пані Татушихи! Це ж відома річ і немає чого гріха таїти, що дорога землячка „не учащала", — як писали колись в Галичині, — ані до гімназії сс. Василіянок, ні до УПТ, а вже тим більше до польської гімназії Крульової Ядвіґи при вулиці Листопада, що мала деякий відсоток учениць-українок, а всі вони відзначалися в свій час якщо не блискучим знанням, то замітною красою. А все ж таки чимало делеґаток на цей вікопомний з'їзд, зокрема шановні землячки з Філядельфії, звичайно починали зі мною розмову словами:

— А як там почувається ваша пані Татушиха?.. Чому не приїхала на з'їзд і пана Татуха не привезла?

А одна визначна громадсько-політична діячка, пані Стефанія Бе (не помішати з п-і Стефанією Ме!), — демонстративно зняла з патріотичних грудей пам'ятниковий жетоник, виданий для увіковічнення З'їзду, передала мені врочисто той сувенірчик і сказала:

— Від імені гімназисток Бібрецького повіту єсть до вас велике прохання — вручити цю пам'яточку всіми нами улюбленій і шанованій піонерці українського жіночого руху, пані Татушисі з Ню Йорку! Ми дуже жаліємо, що дорога землячка не замешкує Міста Братньої Любови і не є членкою нашого 40-го Відділу Союзу Українок Америки, а то ми напевно вибрали б її делеґаткою на Третій Конґрес СКВУ, на місце незабутньої і також усіми нами дуже любленої, покійної „Бабці"-Чайковської.

Що не кажіть, а це вас хвилює та зворушує таке тепле ставлення чолових представниць української політичної еміґрації до звичайної еміґрантки-заробітчанки, що не мала нагоди зустрічатись з вищим або середнім образуванням, яка може й не розуміє достоменно, що воно означає ота... „гімназія", — вибачаюсь на цьому слові! А, зрештою, може її, пані Татушихи, взагалі й на світі не було в так званому реальному житті?..

Ікер

ГЕНЕРАЛ ГЕЙҐ ЗАЛИШИТЬСЯ НА КОМАНДНИХ ПОСТАХ

Вашінґтон. — З Білого Дому інформують, що президент Джіммі Картер вирішив затвердити генерала Александра Гейґа на третю з черги дворічну каденцію на пості головнокомандувача військових з'єднань ЗСА на терені Европи. Ген. Гейґ рівночасно є головнокомандувачем збройних сил Північно-Атлантійського Союзу (НАТО).

УККА ПІДТРИМУЄ УКРАЇНСЬКУ ВІЛЬНУ НАУКУ

[2]

Ситуація з фінансами на еміграції є особливо трудна. Пару літ тому, коли ухвалено закон у Західній Німеччині, який вимагає, щоб кожна наукова інституція мала власне приміщення, то це створило загрозу для існування Українського Вільного Університету, бо й на завдаток купна будівлі не було грошей. Знаючи вагу вільної науки та ще й для поневоленого народу, Князь Української Католицької Церкви, Їх Блаженство Патріярх Йосиф негайно подарував для УВУ необхідний капітал, щоб почати купно власних приміщень та рятувати університет. Ці гроші, очевидно, є частиною надвишки народного доходу української еміграції, а Патріярх лише її розприділює відповідно до потреби нації, тобто повертає назад до української спільноти. Такий розподіл має національно-державницький характер. В ньому й є висока господарська рентабельність, бож капітал, вложений у власний університет, завжди приносить найвищу дивіденду для нації.

Капітал у сучасній добі є особливо важливим чинником в господарському житті кожної нації чи держави, без огляду на її економічну систему. Наша спільнота на еміґрації має дуже мало капіталу, який, на жаль, і не дуже то господарно використовується. У більших наших поселеннях можна часто побачити при одному розі вулиці, чи то „блоці", кілька власних домів, з яких дуже мало користаємо, а десять томів історії М. Грушевського ще й досі не переложені на англійську мову, помимо того, що при світової слави університеті уфундовано катедру історії його імени. Подібна ситуація є й з „Археологією України", автором якої був Я. Пастернак. Хоч і рецензія сучасних археологів України на цю монументальну працю була досить неґативна, чого можна було й сподіватися, але археологію Я. Пастернака вони вживають і цього, властиво, не скривають. Це ж бо історія України, що базується на матеріяльній культурі та ще й починається з часів кам'яної доби.

Отже, доки наші цінні видання культурний світ не зможе вживати в доступній йому мові, доти відомості про Україну будуть постійно баламутні, а сучасна політична еміґрація за це несе велику відповідальність. Цього ж приємного обов'язку не можемо залишити для молодших ґенерацій, бож вони й самі вже цих перекладів потребують.

Сучасна політична еміґрація також мусить сплатити борги, які обтяжують нерухоме майно УВУ, та забезпечити фінансову базу для української вільної науки, якщо в неї ще збереглися запах евшан-зілля з рідної землі, бож молодій ґенерації і цього, не менше приємного, обов'язку не сміємо залишити. Ми не можемо себе оправдувати „застереженнями" чи то й нестачею грошей, бо на люксуси видаємо вже не сотні, а тисячі й то без особливої надуми.

Коли йде мова про фінанси УВУ, то треба сказати, що українська політична еміграція допомагає оплачувати видатки нашого університету лише доривочно. Основним фундатором УВУ є міністерство освіти Західної Німеччини. Все це разом є лише мінімальна сума грошей, так що розвинути належно наукову працю, як і сплачувати борги за будівлю та відсотки за них, не є можливе.

Працівники УВУ є доволі низько платні, коли порівняти з життєвим стандартом Західної Німеччини, а професори приїжджають до університету, звичайно, за власні гроші, що досить дивує представників міністерства німецького уряду. Правда, наші професори при цій нагоді інколи полагоджують і свої справи, користають з бібліотек Европи тощо.

Видатки, пов'язані зі студіями в УВУ, включно з доїздом, досить низькі, якщо порівняти з оплатами в американських університетах, що уможливлює чи то й заохочує до науки у власному університеті. На літніх семестрах, коли прибувають професори з інших країн та збільшується число студентів, виклади відбуваються ранком, пополудні й вечорами, так, що студенти є досить зайняті. Тому то підготову до екзаменів приходиться робити перед або після семестру. Складати іспити можна й поза осідком університету та неконче в кінці семестру, що постійно практикується в европейських університетах. Лише в Нюйоркському стейті є кілька професорів, які на літо виїжджають викладати в УВУ, так що в них і тут можна складати іспити.

В УВУ є також т. зв. „вільні студенти", які, вписавшись на семестр, можуть слухати виклади, але їхні кредити будуть узгляднені та академічні ступені можуть бути наділені лише тоді, коли вони оформляться згідно з університетськими вимогами.

В УВУ доповнюють студії, головно з філософії, також отці наших Церков. На літніх семестрах бувають також студенти, які вже давніше одержали докторати в чужих університетах та є в них професорами. Вони, як і наші отці, причинюються до витворення дуже приємної академічної атмосфери в університеті. Отже, рідний університет треба не лише любити й шанувати, а з нього необхідно також і користати.

Повертаючи більш конкретно до фінансів, Управа і Екзекутива Філії Фундації Українського Вільного Університету звертається до Владик і Духовенства українських Церков у З'єднаних Стейтах Америки й Канади, як і в цілому вільному світі з особливим проханням, а саме: просимо ласкаво дати нам моральну піддержку в нашій праці. Якщо можливо, просимо допомогти й матеріяльно, за що щиро дякуємо в імені Українського Вільного Університету.

Рівночасно просимо всі Відділи УККА з Централею, асекураційні товариства, установи й організації, українські жіночі організації, промисловців і підприємців, трудолюбимих лікарів (за яких особливо дбав під час призначування стипендій представник КоДУС-у, тобто колишній ректор, а тепер декан філософічного факультету УВУ, проф. О. Кульчицький, мовляв, „ці люди відіграють поважну ролю в українській нації"), інженерів, мистців, українські вояцькі об'єднання та цілу політичну еміграцію відгукнутись на наше прохання, пересилаючи членські вкладки (по 100, 500, 1000 і 10 000 дол.) на подані внизу адреси українських банків.

Ми, на жаль, не маємо ані вільного часу, ані засобів, ані докладних Ваших адрес, щоб відвідати Ваші вигідні, чи то й розкішні хати, які чужина вільного світу уможливила набути в досить короткому часі.

Самітніх осіб прохаємо зробити завчасу також і заповіти, бо, скорше чи пізніше, вони таки будуть потрібні. Записуйте спадкоємцем свого майна Філію Фундації УВУ та пересилайте копії заповітів (для переховання) до поданих внизу наших банків. Не відкладайте цього на „пізніше", щоб не сталося так, що Вами тяжко запрацьовані гроші попадуть туди, куди Ви, напевно, не бажаєте (а про це доволі обширно інформувала „Свобода" пару місяців тому)

Тож всі ставаймо членами Філії Фундації УВУ, бож ніхто з нас не є аж таким бідним, щоб не міг стати 100-доляровим членом університетського Товариства. Тому

Кожний думай,
що на тобі
Мільйонів стан стоїть,
Що за долю мільйонів
Мусиш дати ти отвіт...

Просимо ласкаво пересилати членські вкладки й копії заповітів (та датки) до слідуючих українських банків: Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union, 4814 N. Broad Street, Philadelphia, Pa. 19141/ Ukr. F. Univ. F. - Phila. Charter № 4191/ or Ukrainian Savings and Loan Association, 1321-23 West Lindley Avenue, Philadelphia, Pa. 19141/ Ukr. F. Univ. F — Phila. Charter № 5714/.

Переслані гроші для Філії можна відтягнути від податку, що є дозволене чартером ч. 237453172.

Управа і Екзекутива Філії Фундації УВУ

[Кінець]

НЕСПОДІВАНО ПЕРЕРВАНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2)

леми нашої Церкви є спірними з Ватиканом та очікує в інтересі обидвох сторін прихильного розв'язання.

Очевидно, головною проблемою є визнання Апостольською Столицею встановленого звичаєм і бажанням усіх складників нашої Помісної Церкви патріярхального устрою. Ми знаємо аргументи Ватикану проти Патріярхату і навіть розуміємо труднощі Апостольської Столиці. Проте, брак принципової прихильности і, скажім, бльокування цих справ не було виправданим. Якась зміна орієнтації і наставлення до однієї з помісних Церков-дочок є більш аніж побажані з боку проводу Вселенської Церкви. Є й інші, більш специфічні проблеми, які без труднощів могли б бути прихильно розв'язані, якщо було б менше дипломатії й нерішучости, а більше душпастирської втропности в церковному управлінні Вселенською Церквою. А тими проблемами є:

1/ Погодження Апостольської Столиці на синодальне управління і звичайне відбування єпископських синодів в Українській Католицькій Церкві.

2/ Відкладання до архівів як анахронізму попередніх і досі пригадуваних заборон щодо недопущення одруженого священства в нашій Церкві за кордоном.

3/ Впливання з боку Ватикану на єпископат Августина Горняка і Мирослава Марусина, які себе визначили по боці Курії у спорі з Блаженнішим, щоб їх конфлікт з вірними і священиками був розв'язаний полюбовно і в найкращому інтересі Церкви та для добра віруючих.

4/ Таке легальне і адміністративне полагодження справи патріярших установ у Римі, яке в майбутньому не викличе нового непорозуміння українців католиків з Ватиканом, а радше стане запорукою майбутніх прихильних взаємин та обопільного довір'я.

5/ Сприяння процесові беатифікації Слуги Божого Андрея, чому досі багато перешкоджали заінтересовані зовнішні чинники, а відповідальні Ватиканські органи не були достатньо прихильні.

6/ Постійна увага для долі Української Греко-Католицької Церкви за „залізною заслоною'', відновлення якої у її правах мало б стати рівнорядною турботою Апостольської Столиці до турбот про долю римо-католицьких спільнот.

Обізнаний спостерігач нашої церковної дійсности міг би продовжити цю листу наших клопотань. Ми подали лиш найважливіші пункти, очевидні для всіх, хто цікавиться життям і потребами нашої Церкви на нинішньому етапі.

Не так давно Блаженніший спонтанно розповів перед ширшою авдиторією про одну із своїх зустрічей з покійним Папою Іваном Павлом І. На його співчутливе „нон поссумус'' (не можемо) у справі нашого Патріярхату Блаженніший сказав (довільна цитата з пам'яті): „Ваша Святосте! Справа українського Патріярхату залишиться постійним домаганням українців. Якщо Ви його не визнаєте, то визнає його Ваш наслідник, а якщо ж він не визнає, то його наслідник...''.

Робітничу клясу СССР звели до становища рабів...

(Закінчення зі стор. 1)

блеми, себто побудувати „комуністичне суспільство", де не буде економічного, національного і політичного утиску.

І так, захоплення політичної влади стало альфою і омегою для жовтневого більшовизму.

І хоч вже тоді серйозні критики більшовицьких доктрин вказували, що т. зв. „держава диктатури пролетаріяту" це, в найкращому випадку, помилка Маркса, а в найгіршому — перемога найреакційнішої частини капіталізму, а іменно — Державного Капіталізму — який неймовірним тягарем ляже на плечі робітництва. Як говорить та ж історія, ленінців це мало бентежило. Головне: вони мали партію, вождя і фанатичну жадобу влади.

Лютнева революція не тільки повалила самодержавство, але й показала всі болячки, всю гнилизну, всю патологію цілого суспільного організму Російської імперії. І, як сказав поет:

„І заварилася каша,
І почалася метушня..."

Ось у цій „каші" і у цій „метушні" т. зв. „Велика жовтнева соціялістична революція", точніше — більшовицький переворот.

Почалася нова сторінка історії Російської держави, що її назвали „Радянською Росією", а потім — Союзом Радянських Соціялістичних Республік.

Факт, що частина робітничої кляси брала активну участь в установленні й обороні більшовицької держави, ще далеко не свідчать про те, що „свідомий пролетаріят" створив цю державу і визначив її дійсний характер.

Існує багато переконливих доказів, що РКП(б) з першого дня приходу до влади, в ніякому разі не керувалася докорінними потребами робітництва, а чисто партійно-державними інтересами, які визначували так внутрішню, як і зовнішню політику радянського уряду.

Незабаром після „перемоги Жовтня", робітнича кляса, себто та його основна частина, яка не перейшла на службу державно- партійного чиновництва, відчула на собі всю силу „диктатури пролетаріяту" (розгром „Робочої опозиції", придушення Кронштату й ін.). Ці події повчальний приклад і свідоцтво того, як насправді влада відносилася до свого „гегемону". І, звичайно, це не було „зрадою", „помилкою", „підступом". Тут скорше пародія на т. зв. „пролетарську державу".

Розуміючи, що для кріпкого і цілковитого політичного панування у країні, потрібне панування економічне, партія більшовиків починає насильну, цілковиту і загальну націоналізацію промисловости, торгівлі й сільського господарства, і тим самим перемінює державу в єдиного господаря всіх засобів виробництва, і так вже необмеженого політичного володаря. І так постає політико-економічна система тоталітаризму (Державний капіталізм — попередник Західньо-европейського тоталітаризму).

Ставши повновласним і єдиним господарем в країні, ВКП(б) ставить собі ще більш ґрандіозні цілі: піднести економіку і промисловість відсталої Росії до рівня найбільш розвинутих країн Европи (Англія, Німеччина, Франція), що не тільки було б ґарантією сили Радянської імперії, але теж допомогло б цій силі розвинутися.

Але, щоб піднести економіку дуже відсталої країни і ще знищеної світовою і громадянською війнами, та ще в найкоротшому часі до рівня промислово розвинутих европейських держав, потрібний був капітал, капітал і ще раз капітал, якого, як відомо, більшовицький уряд не мав. І тому багатьом здовородумаючим людям на Заході пляни більшовиків видавалися, у кращому випадку, фантазією. Тоді Захід не знав справжнього затиску більшовизму. Більшовики були не тільки великими демагогами, але й великими практиками.

Вони знали, що джерелом усіх багатств (капіталів) є праця і вони вирішили витиснути з праці все потрібне для здійснення своїх вельми ґрандіозних плянів. І, як ми вже вище сказали, партії потрібні були колосальні капітали і такі капітали могла йому дати найдешевша праця. Відомо, що найдешевша праця все була рабська, примусова праця. І т. зв. „партія робітничої кляси" без викидів сумління рішається на цей крок під кличем „будівництва соціялізму в СРСР".

Знищення приватного сектора в промисловості, торгівлі, сільському господарстві (колгоспи) позбавило десятки мільйонів вчорашніх дрібних власників засобів існування і вони, щоб не вмерти з голоду, були готові продати працю своїх рук за найнижчу платню. Ці тероризовані, знедолені і голодні люди заповнили заводи, фабрики, будівництва. І ось так постала найдешевша в світі робоча сила.

„Пролетарська держава" поставилася до цього новоствореного пролетаріяту як до „контри", „буржуазії", „куркульства" і створила на виробництві жорстоку „дисципліну праці", де вчорашні „революціонери-пролетарі" перетворилися у партійців-наглядачів, а штучно створена робітнича кляса — в покірний об'єкт найбільш хижацької, нелюдяної експлуатації. Проте й ті заходи виявилися недостатні. Твориться і практикується у всесоюзних маштабах горезвісна система радянських трудових концтаборів, де мільйонова армія політичних і кримінальних в'язнів за пайку хліба в нелюдських умовах споруджують „гіганти" перших „сталінських п'ятирічок": добувають золото, металь, вугілля та інше, так дуже потрібне для „комуністичного завтра" (книжка А. Солженіцина *Архіпелаг ГУЛаг* та інші твори).

Система примусової праці („Праця — найперший обов'язок") стала загальною і законною. Таким чином держава стала не тільки власником усіх багатств у країні, але й власником праці, яку використовує за власними уподобаннями і власною сваволею.

Робітничу клясу Радянського Союзу в дійсності звели до становища робочої худоби — без права на власну думку, без права на боротьбу за поліпшення свого життєвого рівня, без права обурюватися і протестувати.

У протилежність до робітничої кляси постає багаточисленна кляса державно-партійної буржуазії, явище чисто радянського виробництва.

Як бачимо, пророкування старих критиків більшовизму справджується (Кропоткін, Плеханов та інші).

На початку 1941 року мету, яку поставила собі ВКП(б) в основному осягнено. Створена промисловість, в більшості воєнна, могла забезпечити Червону Армію сучасними засобами ведення війни, перетворити Радянський Союз у другу, після Німеччини, мілітарну державу в Европі. Звичайно, у загальних маштабах індустрія Радянського Союзу залишилася значно позаду передових европейських країн, не говорячи вже про Америку. Тільки Бог один знає скільки це коштувало радянський народ і в першу чергу — робітничу кляс (Громадянська війна, голоди 1921, 1933 років, репресії, смертність в концтаборах, фінська та інші кампанії).

Така ось була „остаточна перемога соціялізму в СРСР"!

Така ось була наша передвоєнна дійсність!

Ні один народ у світі не приніс стільки жертв у Другій світовій війні, як радянський. Це загальновідоме. Але світ не знає, або майже не знає, як мало скористала робітнича кляса СРСР з перемоги над гітлерівським фашизмом. Найбільше виграла радянська держава, радянський капітал, пануюча кляса державно-партійної буржуазії.

Життєвий рівень робітників в радянському Союзі був на межі злиднів аж до 60-их років. Хрущовський період небагато зробив у цій справі, навпаки (підвишка цін на м'ясо, масло, молоко та інше, заколоти робітників Новочеркаська, Караганди, Одеси, Куйбишева і т. д.)

Щойно за останні 10-15 років замітно збільшилися заробітні платні робітників, а теж доходи колгоспників, хоч життєвий рівень робітників залишається далеко позаду рівня західніх робітників. А все ж таки сьогодні можна сказати, що робітнича кляса Радянського Союзу вже наїлася хліба. А в умовах радянської дійсности це вже дуже, дуже важне.

Ось коротко про наш досвід.

Усвідомлення і зрозуміння дійсного стану робітничої кляси Радянського Союзу.

Усвідомлення і зрозуміння сили і зосередження радянського капіталу вельми важне так для робітників США, як і для робітників СРСР. З тим важко не погодитися.

Як відомо, у нашій країні ще в 60-их роках почався процес критичного переусвідомлення і переоцінки радянської дійсности, її ідейно-політичної плятформи, процес, який став основою сьогоднішнього дисидентського руху (інакодумства) і який має широке признання на Заході і популярність у нашій країні. Не дивлячись на різні репресії стосовані владою (судові процеси, психіятричні лікарні, утиски і т. п.), цей рух не зломано ні морально, ні фізично. Він живе і розвивається та має вплив на радянське суспільство, в тому числі на кращу частину робітничої кляси (Постання у Москві „Вільної профспілки"). Все це є незаперечним доказом, що цей рух має реальний ґрунт і висловлює потребу радянського суспільства для нових форм свого існування.

У нас є підстави вірити, що рух борців за права і свободи в СРСР у недалекому майбутньому стане широким суспільним рухом, та що робітнича кляса прийме в ньому активну участь.

Робітництво Сполучених Штатів Америки може багато допомогти радянській робітничій клясі у справі її визволення своєю активною підтримкою і солідарністю з рухом інакодумства у нашій країні.

Ви можете теж допомогти справі боротьби за Свободу в Радянському Союзі, відмовляючи у будь-якій підтримці існуючому в нашій країні тоталітарному режимові, бо його зміцнення є зміцненням фізичного і духовного тиску в СРСР,а це означає зміцнення економічної і воєнної сили радянського капіталу,а це означає — загальна війна.

Ми зробили багато, пожертвували не одним, щоб створити глобальні засоби знищення. Ми створили ці засоби своїми власними руками.

І це правда.

Сьогодні, поки ще не пізно, ми повинні усвідомити це собі і зробити все. можливе, щоб ці засоби нас не знищили, не знищили світу. А це ми (американське і радянське робітництво) можемо зробити тільки разом, коли точно усвідомимо де і хто дійсний ворог світу і свободи, усвідомивши, що він — наш спільний ворог.

Я і мої однодумці віримо, що робітництво Сполучених Штатів виявить нам моральну і фізичну підтримку у нашій дуже важкій, але й не без перспекриви, боротьбі.

Василь Стасів"

В УІА відбувається виставка ікон

Ню Йорк. — Від 24-го вересня до 12-го жовтня, тут в Українському Інституті Америки відбувається виставка українських ікон. Мистецька комісія Інституту влаштувала цю виставку, щоб показати процес перетворення старої традиційної ікони на ікону сучасну і модерний релігійний образ узагалі. Ці три категорії показані на виставці 90 експонатами.

Основу виставки творять дві колекції з Ню Йорку, а саме д-ра і п-і Кл. Рогозинських і п-ва К. Шонк-Русичів (перша збірка 34, а друга 30 експонатів). Ті збірки показують цінні старі речі — ікони, емалії, хрести і нові твори релігійного мистецтва.

Дві цінні старі ікони походять із збірки д-ра і п-і Р. Сочинських з Бруклину, особливо рідкісна ікона Матері Божої Чернігівської. З нової іконографії є на виставці твори М. Осінчука, П. Холодного, С. Гординського, Б. Доманика, А. Сологуба, О. Мазурика, Галини Титли (учениці П. Холодного), Христини Микитюк (працювала з С. Гординським), Ів. Петровської (вишивана) та інші. З релігійних картин є речі М. Бутовича, В. Бачинського, Б. Савчука, Й. Тулика, Рема, Ольги Дядинюк та інших.

Виставка викликала досі живе зацікавлення. На її відкритті було понад 150 осіб, а окремо оглянула її і захоплювалася нею численна група балтійських професорів із американських університетів. Можна було почути голоси, що подібну виставку варто буде влаштувати ще раз, запрошуючи до участи також мистців і колекціонерів з-поза Ню Йорку.

Митрополит Йосиф брав участь в похоронах Папи

Прощають Владику Йосифа Шмондюка перед відлетом до Риму, зліва: д-р В. Вереш, М. Бонь, д-р Іван Флис, Митрополит Кир Йосиф Шмондюк, проф. Уго Мацей, Ю. Ревай, Р. Голіят і В. Клавсник.

Ню Йорк (РСГ). — Митрополит УКЦеркви в З'єднаних Стейтах Америки Йосиф Шмондюк від'їхав у вівторок, 3-го жовтня ц.р.; до Риму і взяв участь у похоронах Папи Івана Павла І-го. Владика Шмондюк задержиться до вибору нового Папи, як також візьме участь в конференції українських єпископів, яку скликує Блаженніший Патріярх Йосиф у справі випрацювання пляну для відзначення 1000-ліття Хрищення України.

Головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, в довшій розмові з Митрополитом, інформував його про працю УНСоюзу, підготову до ІІІ-го СКВУ та про ряд інших актуальних справ.

На летовищі Кеннеді Владику прощали: д-р І. Флис, Юліян Ревай, проф. Уго Мацей, д-р Василь Вереш, Михайло Бонь, директор Амерікен Експресс на летовищі Кеннеді, Володимир Клавсник і Роман С. Голіят.

Успіхи нашої молоді

Д-р Орест П. Ривак — новий український лікар в Чікаґо

Д-р Орест Петро Ривак

Д-р Орест Петро Ривак народився 19-го вересня 1946 році у Львові в Україні та є сином інж. Миколи Ривака та мґр Галі (з дому Пона) Ривак-Пачовської. У 1953 році він почав там ходити до української десятирічної школи. В 1957 р. після закінчення чотирьох кляс, виїхав з мамою та молодшим братом Володимиром (тепер адвокатом) до Польщі, а звідтіля в 1960 році до Америки.

Родина поселилася в Чікаґо, де Орест в 1961 р. закінчив восьму клясу в школі св. о. Николая. Там також був він студентом українознавства і в 1964 р. здав матуру з дуже добрим поступом. У 1965 році Орест закінчив католицьку середню школу Саінт Мел і почав студії в Іллінойському університеті.

В 1967 р. його покликано до американського війська де перебув 13 місяців у В'єтнамі, бувши там техніком при рентґенах. Після двох літ військової служби щасливо повернувся він до дому та пішов знову до перерваних студій, які закінчив в 1972 р. із ступенем бакаляра з психології. Деякий час працював Орест як психолог в Чермак Меморіял Шпиталі, рівночасно доробляючи деякі предмети, щоб дістатися на студії медицини. В серпні 1974 р. почав він перший семестер медицини в медичній школі Ґвадалягарі, Мехіко.

Після закінчення там двірічних студій здав першу частину американських медичних іспитів (National Boards) та був прийнятий до кількох американських медичних шкіл, щоб закінчити студії. Орест вибрав Нордвестерн медичну школу, де цього року 17-го червня отримав диплом доктора медицини. Під час своїх студій він отримував стипендію УЛТПА ім. проф. М. Панчишина.

У липні цього року д-р Орест Ривак розпочав свою шпитальну практику в Нордвестерн лічниці та має в пляні спеціялізуватися у внутрішній медицині.

У 1978 році він одружився; його дружина є також студенткою 4-го року медицини у тому ж університеті. Осягом д-ра Ореста радіє його родина та приятелі.

Д-р Орест Петро Ривак є членом 399-го Відділу УН-Союзу.

Д-р Павло Пундій
(референт доросту „УЛТПА")

Річні Загальні Збори Відділу „Маківка" в Ню Йорку

Дня 24-го вересня ц. р., відбулися другі з черги Річні Загальні Збори Т-ва „Бойківщина" Відділу „Маківка" у Ню Йорку. Збори відкрив, привітавши присутніх голова Відділу „Маківка" Микола Турецький. Зборами провадила Ділова Президія: д-р Степан Ріпецький, Владика Микола Ільницький і секретарка п-і Марія Нестерчук. З проробленої праці на протязі 1977 і 1978 років звітували члени Управи Відділу: голова — Микола Турецький, секретарка — Марія Нестерчук, фінансовий референт — Роман Тимчук та імпрезова референтка — Ірина Кметик. Діловий рік минув скоро, Управа Відділу влаштувала ряд імпрез, які принесли славу нашій бойківській родині.

Після ділового ведення Загальних Зборів голова Номінаційної комісії д-р Софія Карпінська подала листу кандидатів до Управи Відділу „Маківка" на 1978-79 рік в такому складі: Микола Турецький — голова, секретарка — Марія Нестерчук, заступник — Юрій Костів, референти: фінансовий — Роман Тимчук, організаційний — Петро Згоба, імпрезова — Ірина Кметик, пресова — Стефанія Тур, господарчі: Лідія Волосянська, Льона Гошовська, Орися Лаба; Товариський суд: д-р Ст. Ріпецький — голова, д-р С. Карпінська і п. І. Макар — члени. Члени Управи: Павло Данилів, Осип Старостяк і Адріян Іванчук. Контрольна комісія: дир. Михайло Головей — голова, д-р Р. Погорецький та Ірина Іванчишин — члени.

Новообраний голова Микола Турецький подякував за довір'я і приобіцявши старатися виконати завдання Відділу „Маківка", подав плян праці на найближчий час. Загальні Збори викликали велике зацікавлення присутніх; відбулася дуже жива дискусія, запляновано пожвавити діяльність всього членства і вирішено ряд важливих питань.

Пані господарчі — Лідія Волосянська і Льона Гошовська приготовили перекуску.

Наприкінці відспівано многоліття Патріярхові Йосифові I та український національний гимн, цим закрилися Загальні Збори.

Стефанія Тур

Б. Бредлі, кандидат на сенатора...

(Закінчення зі стор. 1)

національних прав у СССР, зокрема знущання над українськими політв'язнями і активістами правозахисного руху в Україні, проблему слабого відгуку на їхні звернення до провідних політичних діячів Заходу і відсутність конкретних заходів в їх обороні; відносне занедбання, а то й цілковите ігнорування потреб етнічних громад у міських центрах, не зважаючи на це, що власне ці громади є найбільше стабільними елементами міського населення.

Займаючи становище до цих та інших питань, Б. Бредлі, який є адвокатом по професії та колишнім професійним змагуном нюйоркської кошиківкарської дружини, відкликався спершу на свою подорож в Україну, під час якої він мав нагоду хоча частинно познайомитися із совєтською дійсністю. Заявляючи, що він вповні підтримує становище президента Картера щодо питання прав людини і їх порушень совєтськими властями, Б. Бредлі приобіцяв проявляти постійно ініціятиву в цій ділянці, вважаючи, що Конгрес ЗСА, зокрема Сенат, повинен наголошувати цю справу в рамках закордонної політики уряду ЗСА. Крім цього, він уважає, що обов'язком кожного сенатора є проявляти індивідуально ініціятиву у специфічних випадках, як це недавно зробив сенатор Едвард Кеннеді під час своїх відвідин СССР в справі злуки 18-ох жидівських родин.

Відповідаючи на запити, що відносяться до внутрішніх справ, Бредлі відкликався на свою загальну програму зменшення федеральних податків на суму 25 більйонів долярів, з чого головно скористали б родини зі середніми і низькими заробітками. Він заявився за збільшення фондів на розбудову т. зв. етнічних кварталів та за ширшим приміненням федеральних і стейтових програм — таких, як „позитивна акція" — до всіх етнічних груп міських центрів у Ню Джерзі, зокрема таких міст, як Нюарк, Ірвінґтон, Пассейк та Елізабет. У цих містах власне й є більші скупчення українців.

В імені української групи подяку за зустріч склала кандидатові п-і Каміля Гук-Смородська, а Б. Бредлі в заключному слові запевнив учасників, що він бажає втримувати якнайтісніший зв'язок з українською громадою цього стейту.

Крім п-і Гук-Смородської, члена Етнічної Дорадчої Ради губернатора Б. Бирна, в зустрічі взяли участь: д-р Мирослав Бих, голова Координаційної Ради Відділів УККА в Ню Джерзі; Олесь Благітка (Українсько-Американські Демократи); адв. Роберт Челок (правний дорадник УНДому в Джерзі Сіті); Ігор Ольшанівський (Комітет Оборони Валентина Мороза); Олена Максимюк (Відділ УККА повіту Пассейк-Берґен); проф. д-р Володимир Петришин із дружиною Аркадією („Сучасність"); д-р Юрій Тритяк; адв. Константин Ваньо (голова Відділу УККА в Пассейк-Берґен); Б. Витвицький; Петро Заппл (голова УНДому в Джерзі Сіті і представник Українсько-Американських Демократів в повіті Гадсон) і Роман Гентіш.

ДОГАНА ШАХТАРЯМ ЗА ЇХНЮ ПАСИВНІСТЬ

У київській „Радянській Україні" надруковано два завваження на тему звітно-партійних зборів шахтарів та їхнього рівня. Обидва дописувачі повели атаку, що на зборах, замість говорити про „резерви партійного впливу", обговорювано „нестачу порожняка і аварійність механізмів". Автори цих дописів підкреслюють, що ця справа не тільки місцевого порядку, але й на „деяких звітно-партійних зборах роблять крен у бік суто господарських проблем. Тим більше, що недоліків тут багато і вони, як кажуть на виду. Але ж партійні збори — не виробнича нарада".

Відтак один з авторів цих дописів поставив закид, що на зборах ніхто не порушив „складової загальної турботи", не подумав про проблему „підвищення активности комуністів на партзборах".

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАРЛО ІВАН БРЕНОВСЬКИЙ МОЛ. член УНС Відд. 331 в Мілвіл, Н. Дж., помер 26 червня 1978 р. на 50 році життя. Нар. 30 квітня 1928 р. у Фраквіл, Па., а членом УНС став 30 вересня 1946 р. Залишив у смутку дружину Каролину, синів Чарлза і Ярослава і дочку Донну, брата Стенлі та сестри Аґнесу і Францес. Похорон відбувся 28 червня на цвинтарі Ґрінвуд в Мілвіл, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Йосип Романюк, секр.

СТЕФАНІЯ М. ІВАНЧО, членка УНС Відд. 120 Аліквіппа, Па., померла 13 червня 1978 р. на 66 році життя. Нар. 14 січня 1912 р. в Аліквіппа, Па., а членкою УНС стала в 1957 р. Залишила у смутку чоловіка д-ра Михайла, дочку Стефанію, брата Честера Монастирського, сестри Наталію і Джейн. Похорон відбувся 15 червня 1978 на цвинтарі св. Петра і Павла в Ембрідж, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Волтер Рефт, секр.

ЛІДІЯ КЛЮЧНИК, членка УНС Відд. 402 в Етобікок, померла 17 травня 1978 р. на 49 році життя. Нар. в 1929 р. в селі Волковиск, а членкою УНС стала 1975 р. Залишила у смутку мужа Богдана, синів Івана та Павла, шваґрову Ірину, дві сестри з родинами, трьох братів з родинами та батька отця Маковельского. Похорон відбувся 20 травня 1978 р. на цвинтарі Вічвуд в Торонті.

Вічна Їй Пам'ять!
Яків Бурій, секр.

ПЕЛАГІЯ ТКАЧ, членка УНС Відд. 168 в Перт Амбой, Н. Дж., померла 6 січня 1978 р. на 87 році життя. Нар. в квітні 1890 р. в Галичині, Україна; членкою УНС стала в 1920 р. Залишила у смутку родину: Катерину, Петра, Івана, Ольгу, Анну і Степана. Похорон відбувся 10 січня 1978 р. на цвинтарі Юкрейніен Черч в Вудрідж, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Джон Бабин, секр.

РОЗА ТИЦЬКА, членка УНС Відд. 211, померла 23 січня 1978 р. на 82 році життя. Нар. 11. 10. 1895 р в Україні; до УНС вступила в 1935 р. Залишила в смутку Гелену Беляджек, Анну Ульман і Катерину Вілохан. Похорон відбувся 26 січня 1978 р. на цвинтарі св. Петра в Клов Рд., Стетен Айленд, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Караванович, секр.

МАРІЯ МАРТИНЯК, членка УНС Відд. 108 в Лейквуд, померла 10 січня 1978 р. на 89 році життя. Нар. 1889 р. в Україні; членкою УНС стала в 1935 р. Залишила у смутку дві дочки: Анну і Софію, синів — Еміля і Мирона і двоє внуків. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма.

Вічна Їй Пам'ять!
Нік Коваль, секр.

ЙОСИФ НЕСЕВИЧ, член УНС Відд. 33 в Чікаґо, Ілл., помер 19 квітня 1978 р. на 82 році життя. Нар. 23 березня 1896 р. в с. Добра, пов. Синок, Україна; членом УНС став у 1928 р. Залишив у смутку дружину Катерину, двох синів і 4 внуків. Похорон відбувся 22 квітня на цвинтарі Мт. Гоуп в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Софія Оріх, секр.

МИФОДІЙ ЗАХАРЧЕНКО, член УНС Відд. 414 в Ню Гейвен, помер 5 червня 1978 р. на 76 році життя. Нар. 1902 р. в Кольно, Україна; членом УНС став у 1960 р. Залишив у смутку дружину Антоніну. Похорон відбувся 8 червня 1978 р. на цвинтарі Кайнс Парк в Калґари, Альберта.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Телюк, секр.

ДЖЕННІ П. ВОЛОНІК, членка УНС Відд. 94 в Гемтремк, померла 24 червня 1978 р. на 44 році життя. Нар. 1934 р. в Детройті, Міч. Залишила у смутку мужа Євгена, дві дочки та дві сестри з 6 дітьми і батьків Сучинських. Похорон відбувся 28 червня 1978 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Мічіґен.

Вічна Їй Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ЄВДОКІЯ БРИНЯК, членка УНС Відд. 334 в Клівленді, померла 21 липня 1978 р. на 82 році життя. Нар. 1896 р. в Рогатині. Членкою УНС стала в 1929 р. Залишила в смутку дочку Анну Сіма, сина Самуеля, внуків і правнуків. Похорон відбувся 24 липня 1978 р. на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді.

Вічна Їй Пам'ять!
Стефанія Боганек, секр.

МАРІЯ ПІТУЛА, членка УНС Відд. 220 в Чікаґо, померла 19 квітня 1978 на 89 році життя. Нар. 1884 р. в Україні: Членкою УНС стала в 1933 році. Залишила у смутку внука Мирослава і внучку Анну Сімбровську. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Парк Рідж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Едвін Е. Блідий, секр.

ДАРІЯ ЙОАННА ЛУШПИНСЬКА, членка УНС Від. 472 в Чікаґо, померла 17 травня 1978 на 57 році життя. Нар. 1920 р. в Ярославі, Україна. Членкою УНС стала в 1949 р. Залишила у смутку чоловіка Івана-Тараса, сина Іляріона, дочки — Христину і Лідію, маму Стефанію Чижик, брата Володимира з дружиною Марією, близьку і дальшу родину. Похорон відбувся 20 травня 1978 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чікаґо.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ОЛЕСЯ ЯРМІЙ, членка УНС Відд. 114 в Чікаґо, померла 29 травня на 80 році життя. Нар. 1898 р. в Галичині; членкою УНС стала в 1959 р. Залишила у смутку двох одружених синів — Миколу й Евгена і 3 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Рівер Ґров в Елмвуд.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Бережан, секр.

ІВАН КМЕЦ, член УНС, Від. 182 в Кліфтон, Н. Дж., помер 30 червня 1978 на 74 році життя. Нар. 1904 р. в Україні. Членом УНС став у 1921 р. Залишив у смутку дружину Гелен, доньки: Керол і Елейн, брата Михайла і сестру Анну. Похорон відбувся 3 липня 1978 р. на цвинтарі Іст Ріджлавн, Кліфтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Г. Клименко, секр.

ГАРРІЕТ ДЖ. ГУЛЬД, членка УНС Відд. 261 у Віллімстави, Н. Дж., померла 23 липня 1978 на 56 році життя. Нар. 1.6.1922 р. в Салісбери, Мериленд. Членкою УНС стала 31 березня 1965 р. Залишила у смутку чоловіка Гаррі синів Івана і Гаррі мол.; 2 внуків, брата і сестру. Похорон відбувся 27 липня 1978 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла у Віллімстави, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
П. Оркотин, секр.

ГЕЛЕН ДУЛЬКА, членка УНС Відд. 292 в Детройті, Міч., померла 21 липня 1978 р. на 79 році життя. Нар. 21 лютого 1899 в Стрілищах Нових, Бібрка, Україна; членкою УНС стала в 1960 р. Залишила у смутку мужа Стефана, сестру Є. Королишин і велику родину в Україні. Похорон відбувся 24 липня 1978 р. на цвинтарі ст. Гедвіґ в Дірборн Гайтс, Міч.

Вічна Їй Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!